

Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi Thomae tomi quinque

Accvratam Qvæstionvm D. Thomæ, Ab LXXXIV. Vsque ad finem: &
Disputationum de virtute Pœnitentiæ, De Clauibus, De Sacramentis
Pœnitentiæ, & Extremæ Vnctionis, De Purgatorio, Suffragiis & Indulgentiis,
expositionem complectens : Accesserunt Indices quinque: ... Postremus

Suárez, Francisco

[Köln], 1616

Sectio 1. Vtrum animæ defunctorum sint capaces fructus indulgentiarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93815](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93815)

Argumento ad hominem contra Caietanum vult sententia probatur.

Accedit tandem, quod Caietanus fateatur, tam grauem & excellentem esse posse causam, quæ mouet Pontificem ad concedendam indulgentiam, vt illa habeat effectum etiam in his, qui carent illo affectu, & sollicitudine satisfaciendi. Interrogo igitur, an oriatur hoc præcisè ex perfectione talis causæ, vel ex Pontificis voluntate. Primum dici non potest, quia finis, quantumuis perfectus, non inducit effectum sine efficiente causâ, quam immediate mouet ad operandum: hic autem causâ efficiens indulgentiæ, & effectus eius est Pontifex seu dispensator, qui per voluntatem suam operatur. Si autem dicatur secundum, interrogo rursum, vnde colligat in eo casu Pontificis voluntatem, non enim habetur ex aliquibus specialibus verbis, quibus in eo casu declarat se velle indulgentiam valere etiam negligentibus: nunquam enim adduntur hæc verba, nec talis forma concessionis est in vsu. Ergo solum colligi potest ex absoluta & generali concessione sine alio grauamine: ergo, quoties indulgentia conceditur per similia verba, eadem Pontificis voluntatem indicant, non enim mutant significationem, aut sensum, propter maiorem vel minorem causam, quæ mouet Pontificem, ergo eandem efficaciam habet indulgentia, etiam si ex causâ adeo graui non procedat, quæ efficacia immediate oritur ex voluntate Pontificis. Dices, etiam voluntatem non sufficere sine causâ. Respondeo, quidquid de hoc sit, quod infra videbimus, non tamen esse necessarium, vt illa causâ sit excedens seu perfectissima, nam sufficiens satis est: potest autem sufficiens, etiam non sit adeo eminens, vt Caietanus exigit. Imo ad sufficientiam causæ aut nihil, aut parum refert, quod is, qui lucratur indulgentiam, fuerit diligens in satisfaciendo, nec ne, nâ causâ illa consistit in re aliquo honesto, & compleri solet ex bono opere iniuncto, quod totum locum habet tam in diligentibus quàm in negligentibus, in satisfaciendo.

Eius finis ostenditur.

Modus probabilis explicandi superior sententiam.

Potest tamen aliquis vim harum rationum effugere, & priorem opinionem interpretari, dicendo, pensatis omnibus, maiorem causam necessariam esse ad concedendam indulgentiam negligentibus, quàm diligentibus, ideoque cæteris paribus accidere posse, vt eadem indulgentia sit efficax in vno, non verò in alio, vel non omnino integre, quia respectu illius causâ non est ita sufficiens, sicut respectu alterius. Quod profecto nec est improbabile, nec facile potest impugnari, quia eadem causâ potest esse magis proportionata respectu vnius personæ, quàm respectu alterius, vt respectu Principis, quàm plebei, vel respectu viri sancti, quàm peccatoris: cur ergo non poterit idem dici in præsentibus? nam & Deus ipse facilius est in remittendo, vel præbendo auxilium diligentibus, quàm negligentibus. Neque inde fit, potestatem concedendi indulgentias coarctatâ esse ad solos eos, qui in satisfaciendo diligentes sunt, aut illam dispositionem esse in vniuersum necessariam ad fructum indulgentiæ: sed solum sequitur, negligentibus habere quandam minorem proportionem, ideoque liberalitatem respectu eorum esse maiorem, ac proinde maiorem causam postulare, quod non est improbabile: imo id probabiliter suadent rationes factæ pro Caietano, qui si hoc tantum voluit, non multum cum illo contendendum est. Fieri hoc verisimilius, si de eo tantum intelligatur, qui inuitu & spe indulgentiæ opera satisfactoria negligit, nam ille profecto videtur indignus tanto beneficio, vel saltem esse minus proportionatus, quàm ille, qui ex fragilitate humana illa omittit: nam potius ad suppleendam huiusmodi imperfectionem, & conditionem hominis, indulgentiæ conceduntur.

Causam, quæ sufficiens est ad concedendam indulgentiam.

Nihilominus tamen simpliciter fatendum est, indulgentias absolute concessas, omnibus quantumuis negligentibus prodesse, quantum est ex se, & ex potestate & voluntate concedentis: & probabilius etiam esse, illam causam, quæ sufficiens est respectu

diligentium, esse etiam sufficientem respectu negligentium, si in gratia sint, vt supponimus: quia non est contra rationem indulgentiæ, velle etiam satisfactioem differre, donec per indulgentiam redimi possit: neque illa voluntas, cum peccaminosa non sit, facit hominem indignum hoc beneficio. Sicut in dispensatione voti aut legis, non fit aliquis indignus illa, eo quod, si licite valeat, cupiat leuari tali debito: & causâ, quæ alioqui esset sufficiens ad dispensationem, non fit insufficientis respectu talis personæ, propter illam voluntatem. Denique in re fauorabili non est cur addamus conditiones, quæ nimium restringant fauorem, qualis in præsentibus est illa, de qua agimus: nam fere omnes homines negligentes sunt in satisfaciendo pro peccatis: & ideo paucissimi essent qui indulgentias lucrarentur.

dulgentiam respectu diligentium esse sufficientem respectu negligentium.

Maxime cum rationes Caietani vrgentes non sint, nam ex dictis facile solvuntur. Etenim qui negligens est in subueniendo sibi ex propriis bonis vel actionibus, licet negatiue possit dici indignus, seu non dignus alieno subsidio; non tamen potest dici positue indignus aut repugnans huic subsidio, sed potius dicendus est indigens illo. Vnde nec contra prudentiam, nec contra amicitiam erit, tale subsidium illi conferre: imo sæpe potest esse opus prudentiæ, & amicitie, maxime quando illud subsidium non ex necessariis, sed ex superabundantibus bonis confertur, sicut fit in dispensatione indulgentiarum. Neque per hoc fouetur negligentia aut tepiditas eorum, qui opera satisfactoria prætermittunt, sed suppletur & iuuatur eorum fragilitas. Quod si ipsi inde sumunt occasionem remissius agendi, illud est accidentium in commodum, cui aliis mediis occurrendum est, vt in superioribus tetigimus.

8. Fundamentum Caietani innotuit.

DISPVATIO LIII.

De defunctis, quibus indulgentia prodesse possunt.

Hæc est altera pars causæ materialis, seu subiectiue indulgentiarum. Circa quam, primum videndum est, an poena alterius vitæ possit remitti animabus iam separatâ a corporibus per indulgentias Ecclesiæ: deinde vero quomodo, seu quam certa & infallibili lege hoc fiat.

SECTIO I.

Virum anime defunctorum sint capaces fructus indulgentiarum.

Ratio dubitandi sumitur ex verbis Christi Matt. 16. Quodcumque ligaueris super terram, erit ligatum & in calis, & quodcumque solueris super terram, erit solutum & in calis. Expendenda est enim illa particula, super terram, ex qua constat Petro tantum esse datam potestatem ligandi & soluendi homines super terram viuentes. Neque enim particula illa, super terram, referenda est ad eos qui ligant, aut solvunt, vt quidam putant, sed ad eos qui ligantur & solvuntur: non enim voluit Christus per illam particulam significare statum eorum, quibus illâ potestatem concedebat, satis enim manifestum erat hominibus mortalibus in hac vita degentibus illam concedere: sed voluit amplificare, & definire terminos iurisdictionis & potestatis, quam Petro promittebat, amplificauit enim illâ ad vniuersum orbem, & intra superficiem terræ cõtineri voluit. Quomodo si Rex, mittens Gubernatorem in Indiam, ei diceret: Quicquid in India indicaueris aut statueris, validum erit: per illam particulam, in India, non tã intendit indicare, aut requirere locum

Ratio dubitandi tan. Matih. 16.

Innoc. 3.
Aug.

presentiam Gubernatoris in India, vt in ea possit iurisdictionem exercere, quam explicare terminos, intra quos talis iurisdictione continetur, vt ex communi vsu & intelligentia constat. Atque ita intellexisse videtur illam particulam Innocentius 3. in c. Anobis, 2. de sent. excomm. & August. lib. 1. de Doctr. Christ. cap. 18. dicens, *Has clauas dedit Christus Ecclesie sue, vt qua solueret in terra, essent soluta & in caelo.* Estque communis expositio interpretum in illo loco. Ex his ergo sic concluditur: nam indulgentiarum effectus est quadam solutio à reatu peccatorum, quæ virtute clauium fit: sed talis solutio solum fieri potest circa homines degentes super terram: ergo fructus indulgentiarum his solis communicare potest: ergo animæ Purgatorij non possunt esse indulgentiarum participes. Et confirmatur (quanuis fere in idem redeat) nam concessio indulgentiæ est actus iurisdictionis, vt supra dictum est, & constat ex c. *Quod autem*, de Pœnit. & remiss. sed Pontifex non habet iurisdictionem in Purgatorio, vt patet ex eisdem verbis propositis, quia solum habet illam super terram, & quia iam non est iudex illarum animarum, sed à Christo immediate iudicatus sunt, & ad illas penas ligata: ergo non possunt ab illis solui ab alio iudice non suo.

Opinio negans.
Scolastic.

Hæretici circa hoc non habent nouum errorem, præter tractatos & resutatos in superioribus, nimirum, quod nullum sit Purgatorium, aut quod suffragium viuenti non valeat defunctis, ex his enim principiis aliqui negant indulgentias prodesse defunctis, non vero aliquo ex speciali principio ad hæc materiam spectante. Et ideo de his erroribus nihil hic amplius dicere necesse est. Illis ergo omisis, inter Catholicos, Hostiensis in Summa lib. 5. sub tit. de Remissionibus §. *Quibus profunt*, & §. *Vbi operantur*, negauit simpliciter indulgentias prodesse defunctis, quem sequutus est Gab. lect. 57. in Canonem. Idemque tenuit Gerson Alph. 60. lit. B. seu in 4. to. serm. 2. de Defunctis. q. 9. qui moti sunt ratione dubitandi in principio tacta: & quia indulgentiæ (ait Gerson) ordinatæ sunt pro his, qui submittunt se Curie misericordiz, quæ durat vsque ad mortem, non vero post mortem.

Gabr.
Gerson.

Defunctos esse fructus indulgentiarum capaces, vera solutio.

Felin.
Nauar.
Caiet.
Turrian.
Gerson.
Gabr.

Nihilominus dicendum est, indulgentiarum fructus etiam posse applicari & prodesse defunctis. Hæc est sententia communis Theologorum in 4. d. 20. & 45. Quam etiam sequuntur Canonistæ, vt patet ex Felino in tract. de Indulgentiis n. 30. vbi plures refert, & Nau. Comment. de Iulibæo notab. 22. tractat etiam ex professo Caiet. tom. 1. Opusc. tract. 16. q. 5. & 6. Turrian. libr. de Dogmat. character. quem locum etiam ipse citat libro 4. contra Magdeburgenses cap. 14. Tenuit etiam Gerson Alphab. 33. lit. M. & in fine, alias tom. 2. Operum tractat. de Absolutione defunct. Carthusienium, & tract. de Indulgentiis, considerat. 11. Tenuit etiam Gabr. in Additione ad lect. 57. in Canonem retractat. priorem sententiam propter declarationem Sixti 4. quam prius non viderat (vt refert) in qua definiuit, indulgentias valere defunctis, quando ad illos expresse extenduntur per Summum Pontificem.

Vige Vuol.
phangum
lib 12. do
Rep. Romæ.
Fundamentum.

Fundamentum autem huius veritatis est communis sensus & traditio Ecclesie, quod partim nobis constat ipsa experientia & vsu, partim ex antiquis autoribus, D. Thom. & aliis; non potest autem vniuersa Ecclesia errare in re tanti momenti. Item supponit hæc veritas duas alias in superioribus tractatas, vna est, esse aliquas defunctorum animas penitus temporalibus subiectas. Alia est, inter viuentes & defunctos posse esse communicationem suffragio-

rum, ita vt suffragia viuentium pro defunctis oblati possint illis ad remissionem peccatorum prodesse. Ex his ergo principiis colligimus, etiam posse Ecclesiam militantem subuenire per indulgentias animabus defunctorum, quia hoc nihil aliud est quam quoddam suffragium, quod non magis repugnat pro defunctis offerri, quam cætera. Præterea, quia indulgentiæ conceduntur ex thesauro satisfactionum Christi, & Sanctorum: sed satisfactio Christi, quantum est ex se, non solum viuus, sed etiam defunctis indigentibus & incapibus prodesse potest: sancti etiam cum superabundantes satisfactiones operantur, quantum est ex se voluntatem habent implicitam: vel explicitam, vt profunt omnibus etiam defunctis, ad quos non minus se extendit charitas, quam ad viuentes: ergo credendum omnino est reliquisse Christum in Ecclesia modum aliquem, quo possit hic thesaurus etiam defunctis dispensari: sed hic thesaurus non dispensatur nisi per indulgentias, extra sacramenta, & sacrificia: ergo possunt indulgentiæ defunctis etiam aliquo modo communicari.

Sed quæres, qua certitudine hæc assertio tenenda sit. Respondet, olim non fuisse rem adeo declarata in Ecclesia, ideoque potuisse Catholicos viros circa illam errare, aut dubitare: iam vero res est adeo constans, vt sine errore negari non possit. Primo quidem propter communem consensum Scholasticorum, in quem iam vniuersa Ecclesia conspirauit. Secundo propter Ecclesie vsum, quem esse satis antiquum constat ex D. Thom. in 4. d. 45. q. 2. art. 3. quæstione. 1. vbi illum refert: tum etiam propter auctoritatem multorum Pontificum, qui vel facti ipso, vel etiam doctrina hanc veritatem confirmarunt: nam Sixtus 4. vt ex Gabr. retulimus, doctrinam hanc approbavit, item Leo X. in Bulla contra Lutherum, & in Epistola ad Caietanum missa, quam supra citauimus, & eodem 3. p. q. 48. art. 1. Idem vero Sixtus III. Innocentius VIII. Pius II. Calixtus, Paschalius, & alij, quos Gabr. supra refert, indulgentias pro defunctis concessere: impium autem esset dicere eos Ecclesiam decepisse.

Hinc secundo certum est apud omnes, inter defunctos solum posse indulgentias prodesse animabus Purgatorij: nam animæ iam beatæ illis non indigent, quia nullum debitum habent: & eadem ratione animæ, quæ ante Christi aduentum erant in sinu Abraham, non erant capaces indulgentiarum (etiam si fingeremus eo tempore potuisse esse vsu illarum) quia nullum erat in eis debitum personale, quod non esset iam solutum & remissum, prius quam illum locum intrarent: debitum autem totius nature non poterat per indulgentias solui: sed per solam Christi mortem & passionem. Rursus neque animæ damnatæ propter mortale peccatum sunt capaces indulgentiæ, quia sunt indignæ & incapaces omnis liberalis remissionis, maxime cum ostensum sit, neminem extra statum gratiæ existere esse capax indulgentiæ. Vnde animæ damnatæ propter solum originale peccatum duplici titulo sunt incapaces indulgentiæ, quia carent gratiæ, & non habent debitum temporalis penæ, ex aliquo actuali peccato contractum. Si quis vero fingeret aliquem decessisse in originali peccato cum solo veniali, ille etiam esset incapax indulgentiæ ob defectum gratiæ, & præterea, quia non posset consequi remissionem ipsius venialis culpæ, & consequenter nec penæ. Relinquitur ergo solas animas Purgatorij esse capaces fructus indulgentiarum. Sicut etiam supra ostensum est solas illas inter defunctorum animas esse capaces suffragiorum: est enim eadē ratio de indulgentiis, quia per modum cuiusdā suffragij illis applicatur. Item solæ animæ Purgatorij sunt aliquo modo in via vt recte dixit Abulens. Matt. 25. q. 72. 4. quia nondum perueniunt omnino ad terminum, sed peregrinantur à Domino, & per fidē ambulant, & ideo solæ illæ sunt capaces

Quam sit certissima.

Communis opinio est.

D. Thom.

Sixtus 4.
Leo 10.
Caiet.

6. Affinit.

est huius subsidij. An verò omnes sint capaces, dubitari potest propter illas, quæ in hac vita non habuerunt characterem baptismi, q̄ infra videbimus.

His verò addendum est tertio, indulgentiam tunc solum prodesse defunctis, quando in ipsa indulgentiæ forma, seu concessione id expressè declaratur. Ita D. Thom. d. 45. & Bonau. dist. 20. & Alenf. qu. 82. vt sectione sequenti latius referemus. Et probatur, quia nemo potest pro alio indulgentiam lucrari, sed tantum pro seipso, nisi in ipsa indulgentia expressè concedatur: at verò animæ Purgatorij non possunt ipse per se ipsas, seu pro seipsis lucrari indulgentias, quia nō possunt per se exequi opera, quæ pro indulgentiis lucrandis imponuntur: ergo solum participat fructus indulgentiarum mediis operationibus viuentium, qui pro defunctis indulgentias lucrantur: ergo necesse est vt in ipsomet indulto hæc facultas expressè concedatur. Hæc est ratio D. Thomæ & aliorum quæ supponit, vt indulgentias non posse directè & immediatè concedi defunctis, sed solum indirectè media actione viuorum: quod habet difficultatem infra tractandam. Ad præsentem verò assertionem confirmandam id nō refert: nam, & si diceremus posse indulgentias directè concedi defunctis, necessarium nihilominus esset eos exprimi in forma concessionis; nam indulgentiæ eis tãtum vtilis sunt, ad quos directè referuntur: quia indulgentiæ, sicut nō plus valent, quàm sonant, ita etiam non pluribus profunt, quàm expriment. Dices, saltem nō esse necessarium, vt in specie declarentur defuncti, sed satis esse vt generatim indulgentia concedatur fidelibus, seu omnibus fidelibus, & quod ad eius effectum nihil exigatur, quod in defunctis inueniri non possit. Respondetur iuxta communem Ecclesiæ usum, id satis non esse, nam ob hæc causam quoties indulgentia ad mortuos extenduntur, expressè dicitur, *Fidelibus visis, & defunctis*: nam fidelium nomine, si nihil aliud explicatur, tantum viuentes comprehenduntur, vel quia illi tantum simpliciter sunt in statu viatorij, vel quia illi soli proprie & immediatè subiiciuntur clauibus Ecclesiæ. Ad rationem dubitandi in principio factam patebit responsio ex sectione sequente.

SECTIO II.

Vtrum indulgentiæ valeant defunctis per modum absolutionis, vel tantum per modum suffragij.

Questio proponitur propter difficultatem tactã in præcedenti sectione, ratione cuius inuenta est hæc distinctio de duplici modo concedendi indulgentias, scilicet per modum absolutionis, & per modum suffragij: vt videlicet defunctis nō per modum absolutionis sed per modum suffragij valeant: Vt verò necessitas & sensus huius distinctionis, & responsionis intelligatur, eã examinare necesse est. Quidam enim dixerunt, animas Purgatorij vere esse subiectas clauibus quoad aliquos actus, quorum sunt capaces, inter quos vnus est solutio per indulgentiam. Ita sensit quidam Ioannes Angeli, vt refert Maior in 4. distinctione 20. quæstion. 2. vbi etiam Bonau. 2. p. d. q. 5. in fine sic inquit, *Si quis contendat Vicarium I. E. S. Christi habere iudiciariam potestatem super eos, qui sunt in Purgatorio, non est ei multum resistendum, dum tamen hoc dicit ratio, vel auctoritas manifesta.* Potestq; hæc sententia suscipi, quia Christus concessit Vicario suo plenitudinem potestatis, quantum & homini puro conuenienter dari oportebat, & ad Ecclesiæ ædificationem spectare poterat: sed sub hac amplitudine merito comprehenditur hæc iurisdictionis in animas Purgatorij, præsertim quoad actus soluendi illas: ergo, Minor per se nota videtur, quia illa concessio nullam includit repugnãtiã, aut inæcclesiã, pertinetq; ad vtilitatem fidelium, estq;

A consentanea diuinæ misericordiæ, & qua non sunt exclusæ animæ Purgatorij, etiam in commutatione pœnarum, quas luunt, vt insinuat Gerfon in obsecratione sua: alioqui neque essent capaces suffragiorum fidelium, quod omnino falsum est. Quauis enim Deus sine iusta solutione illam pœnam non remittat, & in hoc seruet iustitiæ integritatem, tamen in admittenda commutatione, vel solutione, per alios, aliquam gratiam, seu misericordiam exereet. quæ in illo etiam statu locum habet: ergo etiam in absolutione per indulgentias locum habere potuit.

Minor autem propositio sufficienter colligi videtur ex generalibus Christi verbis, *Quod unque solueris*. Neque enim obstat additio illa, *super terram*, primo quidem, quia probabiliter coniungi potest cum eo qui soluit, non cū eo qui soluitur. Vel melius potest referri ad actum soluendi, non ad obiectum solutionis, vt sic dicam, id est, quod actus soluendi fiat super terram, non vero res pro qua, vel per quam fit solutio. Nam satisfactiones Sanctorum per quas, seu ex quibus fit solutio, iam non sunt super terram, sed in acceptatione diuina: ergo necessarium non erit, personam, aut reatum pro quibus fit solutio, esse super terram. Quod si dicas, pretium huius solutionis, id est, satisfactiones Christi, & Sanctorum, in terris fuisse comparatum, & dominium, seu ius in illud, relictum esse hominibus in terra degentibus: dicemus similiter, peccata animarum Purgatorij super terram fuisse commissa, ideoque etiam homines in terra existentes posse habere ius soluendi, seu absoluedi ab illis. Maxime cū delinquens soleat forum acquirere vbi deliquit, ratione delicti. Denique, cū Christus ait, *solutus erit & in caelis*, non loquitur de obiecto solutionis, sed solutione ipsa: ergo de eadem solutione agit cum dicit: *Quodcūque solueris super terram*: nam illa duo verba, *In caelis, & super terram*, ad idem referuntur, vt solutio, quæ in terris fit, confirmetur in caelo: ergo.

Tertio, non oportet intelligere, *super terram*, id est, super connexam terræ superficiem; satis enim est esse super quamcūque partem terræ: hoc autem modo etiam animæ Purgatorij sunt super terram, tum substantialiter, quia licet sint sub hac terra, quam inhabitamus, tamen eū non sint in infimo loco, aliquo modo super terram: tum etiam quoad statum, quia nondum sunt in termino, sed adhuc sunt in via, aliquando enim à terra in cælum migraturæ sunt, ideoque adhuc in terra seu super terram versantur. Quam responsionem indicauit Alex. Alenf. 4. par. q. Alenf. 82. alias 23. memb. 6. Et confirmari potest ex Innocentio III. in dist. ca. *A nobis*. s. *Neque obstat*, vbi ait, nō obstante particula illa, *super terram*, Ecclesiam in aliquibus casibus mortuos ligare & soluere, indicans aliquos mortuos sub illa particula posse comprehendendi. Vnde etiam obiter confirmatur prædicta opinio: nam in aliis casibus Ecclesia soluit defunctos exercendo verum actum iurisdictionis per clauis, scilicet, absoluedo ab excommunicatione: ergo pari ratione potest per veram iurisdictionem absoluedo à pœna concedendo indulgentias. Tandem potest hæc sententia declarari ex distinctione iurisdictionis in contentiosam, & voluntariam iuxta l. 2. ff. de Officio Proconsulis. Nam contentiosa non potest exerceri à Proconsule extra Prouinciam existente; voluntariam autem potest ad eum modum quo supra diximus, iudicium pœnitentiæ posse exerceri à sacerdote etiam extra territorium suum. Iurisdictionis igitur, quæ per indulgentias exercetur, voluntaria est, vt supra etiam tetigimus, quia non exercetur in iniuriam: quid ergo mirum quod possit exerceri à Summo Pontifice, etiam extra territorium suum, atque a deo in Purgatorio?

Indulgentias non posse defunctis concedi per modum solutionis, sed suffragij.

Nihil.

Afferio 3.

D. Thom. Bonauent. Alenf.

Etiam si indulgentia concedatur pro omnibus fidelibus non comprehendit defunctos.

Opinio affirmans.

Maior. Bonauent.

Suadetur.

lancon III.

Confirmatio.